

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/100/2017
Identifikačné číslo spisu:	1512217808
Dátum vydania rozhodnutia:	25.09.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Eva Sakálová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:1512217808.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore navrhovateľa I., bývajúceho v G., zastúpeného Mgr. Petrom Arendackým, advokátom, so sídlom Advokátskej kancelárie v Bratislave, Železničiarska 13, proti odporcovi F., bývajúceho v G., zastúpenému JUDr. Janou Hreňovou, advokátkou, so sídlom Advokátskej kancelárie v Bratislave, Krížna 14, o zvýšenie výživného, vedenom na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 20 P 249/2012, o dovolaní odporcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 29. februára 2016 sp. zn. 12 CoP 398/2015, takto

rozhodol:

Uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 29. februára 2016 sp. zn. 12 CoP 398/2015 z r u š u j e a v e c mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava V uznesením zo 14. mája 2015 č. k. 20 P 249/2012-296 konanie v dôsledku späťvzatia návrhu podľa § 96 O.s.p. zastavil. Navrhovateľa zaviazal zaplatiť odporcovi náhradu trov konania 1 219,15 eur, k rukám jeho právnej zástupkyne do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal z § 146 ods. 2 O.s.p. z dôvodu, že navrhovateľ zavinil, že sa konanie muselo zastaviť a odporca si trovy konania voči navrhovateľovi včas uplatnil. Pri rozhodovaní v ich výške vychádzal z príslušných ustanovení vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb.

2. Krajský súd v Bratislave na odvolanie navrhovateľa (proti výroku o náhrade trov konania) uznesením z 29. februára 2016 sp. zn. 12 CoP 398/2015 uznesenie súdu prvého stupňa zmenil tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Mal za to, že v danom prípade sú splnené podmienky vyplývajúce z § 150 ods. 1 O.s.p. Zdôraznil, že v zmysle ustálenej judikatúry, jeho použitie musí zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať vždy výnimočný charakter (R 34/1982). Vzhľadom na skutočnosť, že odporca si plnil vyživovaciu povinnosť voči navrhovateľovi v minimálnom rozsahu, že snaha navrhovateľa študovať v Nemecku bola zameraná v dôsledku neplnenia vyživovacej povinnosti v primeranej výške zo strany odporcu, že navrhovateľ nemal možnosť sa zamestnať s príjmom, ktorý by mu postačoval na tvorbu úspor (so zreteľom na charakter

nadobudnutého vzdelania, nutnosť pomoci so starostlivosťou o svojho starého otca pripútaného na lôžko) a pri zohľadnení skutočností, že odporca na nevyplatenom výživnom sa na úkor navrhovateľa ako maloletého obohatiť o nemalé finančné prostriedky odvolací súd vyvodil, že v danom prípade je potrebné aplikovať § 150 O.s.p. a náhradu trov konania odporcovi v celom rozsahu nepriznať. Odvolací súd preto uznesenie súdu prvej inštancie zmenil podľa § 220 O.s.p.

3. Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie odporca. Prípustnosť dovolania vyvodzoval z § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. t. j., že postupom súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Túto vadu vyvodzoval so skutočností, že rozhodnutie odvolacieho súdu (podľa jeho názoru) je nepreskúmateľné a nepresvedčivé, nespĺňa náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p. Za najzákladnejšiu vadu rozhodnutia odvolacieho súdu považoval skutočnosť, že vôbec nemal možnosť oboznámiť sa s odvolaním navrhovateľa a zaujať k nemu relevantné stanovisko, nakoľko mu odvolanie nebolo doručené. Navrhovateľ ako dovolacie dôvody uvádzal, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p.). Navrhol uznesenie zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

4. Navrhovateľ navrhol dovolanie ako neprípustné odmietnuť, prípadne ako nedôvodné zamietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok; ďalej len „C.s.p.“), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C.s.p.) dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie treba zrušiť.

6. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016, t. j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“), dovolací súd postupoval v zmysle § 470 ods. 2 C.s.p., na základe ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované, preto prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle § 236, § 237 a § 239 O.s.p.

7. Odporca dovolaním napadol zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým bolo dovolanie prípustné, boli uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. V zmysle § 239 ods. 3 O.s.p. ale ustanovenia § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. neplatili okrem iného aj vtedy, ak išlo o uznesenie o trovách konania.

8. Dovolateľ napadol dovolaním uznesenie, ktorým odvolací súd rozhodol o trovách konania. Takéto uznesenie bolo v § 239 ods. 3 O.s.p. zaradené medzi uznesenia, v prípade ktorých bola prípustnosť dovolania zákonom výslovne vylúčená.

9. Vzhľadom na vyššie uvedené by dovolateľom sledovaný účel podania dovolania nastal len vtedy, ak by v konaní došlo k niektorej z procesných vád uvedených v § 237 ods. 1 O.s.p.

10. Dovolateľ namietal, že konanie odvolacieho súdu je postihnuté vadou konania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. O procesnú vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. išlo najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal strane sporu jej procesné práva priznané Občianskym súdnym poriadkom.

11. Dovolateľ najmä namietal, že odvolací súd porušil právo na spravodlivý súdny proces, keď nerešpektoval jeho právo na doručenie odvolania navrhovateľa podaného proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie.

12. Z obsahu spisu nepochybne vyplýva, že navrhovateľ proti uzneseniu súdu prvej inštancie zo 14. mája 2015 č. k. 20 P 249/2012-296 podal 3. júla 2015 na pošte odvolanie, ktoré však nebolo odporcovi doručené.

13. Podľa § 209a ods. 1 O.s.p. ak nejde o prípad uvedený v § 209 ods. 1 druhej vete, doručí súd prvého stupňa bezodkladne odvolanie ostatným účastníkom, a ak odvolanie smeruje proti rozhodnutiu vo veci samej vyzve účastníkov, aby sa k odvolaniu vyjadrili. Podľa ods. 2 len čo všetkým účastníkom uplynie lehota na podanie odvolania a vyjadrenia k odvolaniu predloží súd vec bez zbytočného odkladu odvolaciemu súdu.

14. Súd prvej inštancie v rozpore s vyššie citovaným ustanovením odvolanie odporcovi nedoručil a predložil vec odvolaciemu súdu na rozhodnutie o dovolaní. Odvolací súd bez toho, aby z uvedeného vyvodil procesné dôsledky (zabezpečil doručenie odvolania), odvolanie prejednal a vo veci rozhodol.

15. Dovolací súd zdôrazňuje, že právo účastníkov konania na doručenie procesných podaní (odvolanie, dovolanie, písomné vyjadrenia a pod.) ostatných účastníkov konania je súčasťou práva na spravodlivé súdne konanie. Doručenie podaní (v danom prípade odvolania) vytvára druhej strane možnosť nielen predložiť dôkazy a argumenty, ktoré považuje za nutné na to, aby jej požiadavky uspeli, ale aj zoznámiť sa s každým dokladom a pripomienkou predloženému súdu na účely ovplyvnenia jeho rozhodnutia a vyjadriť sa k nim.

16. V dôsledku nesprávneho (nezákonného) postupu súdov v odvolacom konaní bola odporcovi odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. V dovolaní sa preto opodstatnene namieta, že konanie pred odvolacím súdom trpí vadou uvedenou v citovanom ustanovení.

17. Dovolaciemu súdu preto neostalo iné než uznesenie odvolacieho súdu, bez toho aby sa zaoberal ďalšími dovolateľom tvrdenými skutočnosťami, zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1 C.s.p.).

18. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.